

МОТИВИ ПО НАХД № 3843/2023 Г., ПО ОПИСА НА СРС-НО-20 СЪСТАВ

Производството е по реда на чл.375 и следващите от НПК.

СРП е внесла в СРС постановление с предложение за освобождаване от наказателна отговорност на Т. Г. И. ЕГН *****, за престъпление по чл.290а от НК - за това, че на 12.12.2019 г. в гр.София, бул.,„Цар Борис III“ №54, пред Софийски районен съд, като посредствени извършител – действайки чрез адв.Н.Г., затаила истина в два броя писмени декларации за имущество на малолетно дете, представени пред Софийски районен съд, Гражданско отделение, 84-ти състав, заедно с молба с вх. №2032616/12.12.2019 г., както следва: в декларация за имущество на малолетно дете, подадена като родител и законен представител на К.П. ЕГН *****, в графа „Доходи на семейството“, посочила, че понастоящем единствено тя - Т. И. като родител осигурява средствата за издръжка на семейството, състоящо се от 3 човека, а в действителност К.П. получавала издръжка и от своя баща Й.П., и в декларация за имущество на малолетно дете, подадена като родител и законен представител на И.П. ЕГН *****, в графа „Доходи на семейството“, посочила, че единствено тя - Т. И. като родител осигурява средствата за издръжка на семейството, състоящо се от 3 човека, а в действителност И.П. получавал издръжка и от своя баща Й.П..

В съдебните заседания СРП, редовно призована, се представлява само в първото открито такова.

Упълномощеният защитник на Т. Г. И. – адв.М. пледира Т. Г. И. да бъде оправдана по повдигнатото ѝ от СРП обвинение, по следните съображения: престъплението по чл.290а НК се явява такова на просто извършване от обективна страна, т.е. попълненото в декларацията, ако не отговаря на доказателствено установено действително фактическо положение, означава, че формално е осъществен съставът на престъплението от обективна страна. За да е съставомерно деянието като престъпление по посочената квалификация, е необходимо и то да е извършено при пряк умисъл, като според защитника на обвиняемата в постановлението на СРП, с което делото е внесено в съда, липсва посочване как деянието е реализирано от субективна страна, а именно в какво се изразяват действия, ръководени от прекия умисъл на обвиняемата, което в постановлението на СРП почива на предположения, поради липсата на доказателства в тази посока и това предположение не се подкрепя от събраните по делото доказателства. Адв.М. казва, че относно субективната страна на извършване на деянието единствените възможно

тълкуваеми доказателства, в случая, се явяват показанията на свидетел Г. и в някаква степен обяснението на обвиняемата, ако те се приемат от съда; в случая показанията на Г. изцяло кореспондират с обясненията на И., очертавайки следната фактическа обстановка: И. е сложила рамки, в които да бъде извършена задача от Г., а именно да бъде продаден имот, който е собственост на малолетните деца на И., за което е следвало да бъде получено разрешение от съда. Г. е приела задачата, като е изискала от И. съответната информация и документи и всичко поискано ѝ е било добросъвестно представено от И., и след това, на представените физически документи от Г., И. се е подписала на посочените ѝ от Г. места, без да чете въпросните декларации, която фактическа обстановка се подкрепя и от нормалната човешка логика – И. е интелигентен човек със собствен бизнес и добри доходи, по същото време, по сигнал от бившия ѝ съпруг и баща на децата, са проверявани нейните доходи и имайки предвид, че издръжката на децата е постъпвала по банковата ѝ сметка, е изцяло нелогично тя съзнателно да е посочила в декларациите такава невярна информация. По тези съображения адв.М. не счита, че е реализирано престъпното деяние по посочената квалификация или друго престъпление по смисъла на НК.

Обвиняемата Т. Г. И. дава подробни обяснения в хода на съдебното следствие по повдигнатото ѝ обвинение, в които разказва, че е имала сключени два брака, които са приключили с развод. Първият ѝ брак, от който няма деца, е бил сключен в България, втория ѝ брак бил с гръцки гражданин, сключен и прекратен в чужбина, по гръцкото законодателство, поради което и тези обстоятелства не били регистрирани в България, където тя рядко се връщала. От този брак имала две деца, които след пристигането им в България, били регистрирани и като български граждани. След раждането на първото дете, със съпруга ѝ решили и закупили имот - къща в България в гр.Враца, в близост до дома на родители ѝ. Закупеният имот бил на нейно име /на Т. Г. И./, в който, след като бил реконструиран и преустроен с финансовото участие на съпруга ѝ, тя прекарвала определено време с децата, съпругът ѝ го посещавал рядко. След раздялата със съпруга ѝ, но преди официалния им развод, тя живеела с децата в гр.София, предвид работата ѝ и тяхното обучение, като тя и съпругът ѝ уредили имуществените си отношения, а въпросната къща била прехвърлена в равни части на двете деца, със запазено за нея правото на ползване на този имот. Тъй като в гр.София тя и децата живеели под наем, тя решила да продаде къщата във гр.Враца и да закупи собствено жилище в гр.София, което да бъде в близостта до работата ѝ - притежавания от нея медицински център в кв.“Бояна“, във връзка с което, чрез познати, се запознала с адв.Г.. През зимата на 2018 г. харесала редова къща в кв.“Бояна“ за 300 000 евро, която цена не се покривала от цената на къщата в гр.Враца, поради което и имала намерение да вземе заем от Банка ДСК“. С адв.Г. се разбрали последната да извърши цялата процедура, като адвокатът ѝ представил списък с документи, които следва да се набавят, и те били набавени лично от нея /Т. Г. И./ и чрез съдействието на родителите ѝ от

гр.Враца, като всички документи тя предала на адвоката, в т.ч. и за първия брак, „но не и за втория, защото той не е регистриран в България“. Т. Г. И. заявява „Не мога да си спомня дали има информация, която адв.Г. да е поискала от мен и аз да не съм и предоставила, но по-скоро няма такава“, „Не сме обсъждали с адв. Г. средствата за издръжка на децата ми и дали те получават такава от баща си, които получаваха издръжка тогава от баща си по 1000 евро на месец за всяко дете, които пари се превеждаха по банковата ми сметка. Информация за намерението ми да осъществя така посочените сделки съм дала на втория ми съпруг по телефона, но нашите отношения са в много сложна и опосредена комуникация“ и „Декларациите, които съм подписвала относно децата и които са предмет на това дело, са подписани от мен. Това стана в ден, в който адв.Г. дойде при мен с много документи, които трябваше да подпиша...в медицинския център в ж.к.“Бояна“...в работен ден“, по време, в което била ангажирана в работния процес. Т. Г. И. заявява и „Във връзка с тази процедура не съм казвала нищо на никого, което да не е вярно“, „Не мога да съм сигурна дали всички документи, във връзка със сделката, са били попълнени, когато адв.Г. ми е казала да подпиша, но аз съм ги подписала там, където тя ми е показала“ и „Не съм прочела съдържанието на нито един документ, само, просто така, ги отмятах. Имала съм доверие на адв.Г.. Всичко се случи за 10 до 15 минути заради моя служебен ангажимент...За последствията от това разбрах по-късно“.

В хода по същество на делото Т. Г. И. казва, че иска да бъде оправдана, „т.к. не съм нарушила законите на страната. Единствената ми грешка се състои в определено ниво на доверчивост и неконтролиране на документите.“

При упражняване на правото на последна дума тя моли за оправдаване.

Съдът след като се съобрази със събраните гласни доказателства в съдебната фаза /обясненията на обвиняемата Т. Г. И./ и със събраните гласни и писмени доказателства в досъдебната фаза, относими към предмета на това наказателно производство /показанията на свидетелите Й.П. и Н.И. Г.; акт за сключен граждански брак №48/07.04.2003 г. в Чехия, между Т. Г. И. и Я.П.Н., прекратен с решение №322/15.08.2007 г. по гр. дело №669/2007 г. на РС Мездра, в сила от 17.10.2007 г.; акт за брак, сключен в гръцко консулство в Република Конго на 16.01.2009 г., между Т. Г. И. и Й.П.; удостоверения за раждане на И.П. и К.П.; нотариален акт от 16.02.2017 г. на нотариус Л. - РС Враца - за дарение на недвижим имот №16, том 1, рег. №745, дело 15/2017 г.; акт №1.943 от 17.09.2019 г. за разтрогване на брак с деца по взаимно съгласие, съгласно гръцкото законодателство – чрез гръцки нотариус; банкови платежни и парични нареждания до Т. И. за И.П. и К.П.; банкови нареждания - „Банка ДСК“; извлечения от банкови сметки на Т. Г. И.; декларации от Т. Г. И. за имущество на двете малолетни деца; договор от 05.11.2019 г. за покупко-продажба на съоръжения и обзавеждане; молба от 12.12.2019 г. до СРС от Т. Г. И. като родител и законен представител на И.П. и К.П. за издаване на съдебно решение за продажба на имота в гр.Враца и постановеното решение №311017 от 31.12.2019 г. на СРС-3 ГО-84 състав по

гр. дело №72295/22019 г.; нотариален акт от 24.02.2020 г. на нотариус Ц. - РС Враца - за покупко-продажба на недвижим имот №53, том 1, рег. №667, дело 39/2020 г.; нотариален акт от 24.02.2020 г. на нотариус Ц. - РС Враца - за учредяване на договорна ипотека №54, том 1, рег. №669, дело 40/2020 г.; решение от 17.03.2022 г. по гр. дело №472/2020 г. на ОС-Враца, с което е прогласен за нищожен, сключеният на 24.02.2020 г. договор за покупко-продажба на недвижим имот – нотариален акт №53, том 1, рег. №667, дело 39/2020 г.; справки от АВ; справка за съдимост на Т. Г. И.; графическа експертиза; съдебно-техническа експертиза за определяне на пазарната стойност на продадения имот в гр.Враца; и др./ прочетени и приобщени по реда на чл.283 от НПК и след като ги обсъди, съобразно изискванията на НПК, намирам за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

-

Обвиняемата Т. Г. И. е родена на 22.07.1976 г. в гр.Враца, българка, българска гражданка, разведена, неосъждана, с висше образование, работи като маркетинг мениджър към „...“ ЕООД, с настоящ адрес в гр.София, ул.“Свети Никола“ №7, ЕГН *****.

Т. Г. И. сключила граждански брак на 07.04.2003 г. с Я.П.Н., който бил прекратен с решение №322/15.08.2007 г. по гр. дело №669/2007 г. на РС Мездра, в сила от 17.10.2007 г. От този брак нямало родени деца.

На 16.01.2009 г. Т. Г. И. и гръцкият гражданин Й.П. сключили в гръцко консулство в Република Конго брак, който бил регистриран в Гърция, но не и в България. По време на брака им се родили децата им - И.П. – на 25.09.2009 г. и К.П. – на 04.03.2013 г., които по-късно били регистрирани и като български граждани. По това време бил закупен, със средства от Й.П., недвижим имот в гр.Враца, на ул.“Минзухар“ №10 - стара къща с двор, недалеч от дома на родителите на Т. Г. И.. Старата къща била съборена и на нейно място, със средства от Й.П., била построена и изцяло обзаведена нова луксозна къща, която да се ползва като вилен имот от семейството. На 16.02.2017 г. при нотариус Л. - РС Враца, с нотариален акт №16, том 1, рег. №745, дело 15/2017 г., бил обективизиран договор за дарение на недвижим имот, с който Т. Г. И. и Й.П. прехвърлили имота в гр.Враца, ул.“Минзухар“ №10, на двете си малолетни деца, като било учредено и вещно право на ползване на този имот от Т. Г. И.. След фактическа раздяла между Т. Г. И. и Й.П., двама се развели, прекратявайки брака си според гръцкото законодателство, за което бил съставен от гръцки нотариус акт №1.943 от 17.09.2019 г. за разтрогване на брак с деца по взаимно съгласие. Съгласно постигнатото между двамата споразумение, на Т. Г. И. се възлагало попечителството над двете деца, при която те до навършване на пълнолетие да живеят. Били уредени и финансовите отношения. След подписване на

споразумението и в изпълнение на същото, за всяко от децата Й.П. плащал по 1 000 евро на месец, превеждани по сметка на майка им, освен което плащал и сумите за задоволяване на всички възможни техни финансови нужди - за образованието им в частно училище и за допълнителното им обучение, за занималня, за спорт, дрехи, обувки, почивки, за медицински разходи, макар и това да не следвало от споразумението между него и Т. Г. И..

След развода с Й.П. Т. Г. И. решила да продаде имота на децата си в гр.Враца, ул.“Минзухар“ №10, във връзка с което тя упълномощила адв.Н.И. Г.. За да бъде продаден имотът било необходимо съдебно решение, във връзка с което на 12.12.2019 г. Т. Г. И., като родител и законен представител на двете малолетни деца - И.П. и К.П., чрез пълномощника си адв.Н.Г., подала в Софийски районен съд - в гр.София, бул.,„Цар Борис III“ №54, молба с вх. №2032616 за издаване на съдебно решение за продажба на имота - целият с площ 543 кв.м., заедно с намиращата се в него жилищна сграда с разгъната площ 246 кв.м., въз основа на която молба било образувано гражданско дело №72295/2019 г., по описа на СРС- 3 Гражданско отделение-84 състав, като към молбата приложила и посочените в нея документи, в т.ч. и: предварителен договор за покупко-продажба на недвижимия имот от 05.11.2019 г., с посочена продажна цена 100 000 лева /на 05.11.2019 г. Т. Г. И. сключила и договор за покупко-продажба на съоръженията и обзавеждането в имота в гр.Враца, ул.“Минзухар“ №10, на обща стойност 320 000 лева;/ документи за първия й сключен с Я.П.Н. и прекратен брак, без да посочи нищо за следващия си сключен с бащата на децата й - Й.П. и прекратен брак, нито за отразеното в акта за прекратяване на брака - че бащата на децата покрива всички техни финансови нужди; два броя декларации за имущество на малолетно дете - за И.П. ЕГН ***** и за К.П. ЕГН *****.

Ръкописните текстове в двете декларации, с изключение на текста „Т. И.“ под графа „Декларатор“, били изписани от Н.И. Г., ръкописните текстове „Т. И.“ под графа „Декларатор“ били написани от Т. Г. И. и подписите в графа „Декларатор“ в двете декларации били положени от Т. Г. И.; във всяка от тези две декларации, относно имуществото на всяко от малолетните деца, в графа „Доходи на семейството“ било вписано - Т. Г. И. - родител и законен представител на всяко от децата, за семейството й, състоящо се от 3 души, доходите за издръжката му са от нейния собствен бизнес – т.е., че към това време - времето на изготвяне и подаване на декларациите, Т. Г. И., като родител на И.П. и К.П., единствена осигурява средствата за издръжка на семейството, независимо, че всяко от двете деца получавало пълна издръжка от баща си Й.П.. Така Т. Г. И., като родител и законен представител на малолетните деца И.П. и К.П., подписвайки попълнените от адв.Н.Г. и представени в СРС две декларации за имущество на малолетно лице, посочила в тях неверни сведения и затаила истината пред Софийски районен съд, Гражданско отделение, 84-ти състав - относно финансовото състояние на децата и тяхната издръжка, което довело до издаване на 31.12.2019 г. на решение от СРС- 3 ГО-84 състав по гражданско дело №72295/2019 г., с което

съдът, на основание чл.130,ал.3 от СК, разрешил имотът /в гр.Враца, ул.“Минзухар“ №10, заедно със сградата в него/, притежаван от двете малолетни деца И.П. и К.П., действащи чрез майка си Т. Г. И. - като техен законен представител, да бъде продаден за 100 000 лева, като сумата от продажбата да се преведе по предварително открити банкови сметки на децата.

На 24.02.2020 г. при нотариус Ц. - РС Враца била изповядана сделката за продажбата на недвижимия имот в гр.Враца, ул.“Минзухар“ №10, за което бил съставен нотариален акт от 24.02.2020 г. за покупко-продажба на недвижим имот №53, том 1, рег. №667, дело 39/2020 г. На същата дата при същия нотариус бил съставен нотариален акт №54, том 1, рег. №669, дело 40/2020 г. за учредяване от купувачите на договорна ипотека, обезпечаваща договор за отпуснат на 21.02.2020 г. ипотечен кредит в размер на 250 000 лева.

През месец май 2020 г. Й.П., чрез свой адвокат, разбрал за горепосочените обстоятелства, за които били сезирани съответните институции, като на 19.10.2020 г. той, като родител и законен представител на малолетните деца И.П. и К.П., подал сигнал до СРП.

С решение от 17.03.2022 г. по гр. дело №472/2020 г. на ОС-Враца бил прогласен за нищожен сключеният на 24.02.2020 г. договор за покупко-продажба на недвижим имот – нотариален акт №53, том 1, рег. №667, дело 39/2020 г.

По доказателствата:

-

При обсъждане на събраните по делото доказателства /посочени по-горе/, по отделно и в тяхната съвкупност, преценката на съда е следната:

Приета от съда фактическа обстановка, каквато е описана и в постановлението на СРП, с който досъдебното производство е внесено в СРС и Т. Г. И. е предадена на съд, се доказва от събраните по делото и кредитирани от съда доказателства, които по отношение на съществените обстоятелства от предмета на доказване, значими за правилното решаване на делото, са безпротиворечиви и категорични.

Писмените доказателства по делото, доколкото същите са във връзка с предмета на доказване, нямат противоречия по отношение на фактите, подлежащи на доказване и се кредитират от съда изцяло, именно като такива.

Съдът кредитира изцяло горепосочени писмени доказателства, с оглед обстоятелствата, които се установяват с тях, а именно: акт за сключен граждански брак №48/07.04.2003 г. в Чехия, между Т. Г. И. и Я.П.Н., прекратен с решение №322/15.08.2007 г. по гр. дело №669/2007 г. на РС Мездра, в сила от 17.10.2007 г.; акт за брак, сключен в гръцко консулство в Народна Република Конго на 16.01.2009 г., между Т. Г. И. и Й.П.; удостоверения за раждане на И.П. и К.П.; нотариален акт от 16.02.2017 г. на нотариус Л. - РС Враца - за дарение на недвижим имот №16, том 1, рег. №745, дело 15/2017 г.; акт №1.943 от 17.09.2019 г. за разтрогване на брак с деца по взаимно съгласие, съгласно гръцкото законодателство – чрез гръцки нотариус; банкови платежни и парични нареждания до Т. И. за И.П. и К.П.; банкови нареждания - „Банка ДСК“; извлечения от банкови сметки на Т. Г. И.; декларации от Т. Г. И. за имущество на двете малолетни деца; договор от 05.11.2019 г. за покупко-продажба на съоръжения и обзавеждане; молба от 12.12.2019 г. до СРС от Т. Г. И. като родител и законен представител на И.П. и К.П. за издаване на съдебно решение за продажба на имота в гр.Враца и постановеното решение №311017 от 31.12.2019 г. на СРС-3 ГО-84 състав по гр. дело №72295/22019 г.; нотариален акт от 24.02.2020 г. на нотариус Ц. - РС Враца - за покупко-продажба на недвижим имот №53, том 1, рег. №667, дело 39/2020 г.; нотариален акт от 24.02.2020 г. на нотариус Ц. - РС Враца - за учредяване на договорна ипотека №54, том 1, рег. №669, дело 40/2020 г.; решение от 17.03.2022 г. по гр. дело №472/2020 г. на ОС-Враца, с което е прогласен за нищожен, сключеният на 24.02.2020 г. договор за покупко-продажба на недвижим имот – нотариален акт №53, том 1, рег. №667, дело 39/2020 г.; справки от АВ; справка за съдимост на Т. Г. И. /съгласно която тя не е осъждана и не е освобождавана от наказателна отговорност с налагане, на основание чл.78а от НК, на административно наказание/.

Съдът дава вяра на заключенията на графическата експертиза, изготвена от вещо лице Е.М. и на съдебно-техническата експертиза, изготвена през май 2021 г. от вещо лице М.М. - приложена по настоящето дело.

Въз основа на заключението на графическата експертиза - Протокол №4/2021 от 21.06.2021 г., което съдът възприема като пълно, точно, ясно, обосновано и отговарящо на поставените задачи, изготвено въз основа на теоретичните познания и професионалния опит на експерта, поради което по делото не възниква съмнение относно неговата правилност, се установява, че във всяко от двете декларации за имущество на малолетно лице – Декларация за имущество на малолетно лице И.П. ЕГН ***** и Декларация за имущество на малолетно лице К.П. ЕГН *****: ръкописните текстове, с изключение на текста „Т. И.“ под графа „Декларатор“, са написани от Н.И. Г.; ръкописните текстове „Т. И.“ под графа „Декларатор“ са написани от Т. Г. И.; подписите в графа „Декларатор“ са положени от Т. Г. И..

От заключението на съдебно-техническа експертиза се установява, че пазарната стойност на имота в гр.Враца, ул.“Минзухар“ №10 – поземлен имот с площ 543 км.м., заедно с построената в него еднофамилна жилищна сграда със застроена площ от 246 км.м., към 2020 г. е 365 000 лева.

В обобщение - съдът изцяло дава вяра на всички посочени до тук писмени доказателства, прочетени и приобщени по делото по реда на чл.283 от НПК, установяващи съответните обстоятелства, за които те са съставени/издадени. Съдът отбелязва и че всички тези писмени доказателства, поотделно и в съвкупност, не се разколебават или опровергават от гласните доказателства, които този съдебен състав цени.

Съдът кредитира изцяло и свидетелските показания на Й.П. от досъдебното производство, закрепени в съставения протокол за разпит на свидетел, изготвени при спазване на разпоредбите на НПК, прочетени и приети по реда на чл.283 от НПК, като напълно относими към предмета на доказване по настоящето дело, тъй като същите са конкретни, ясни, точни, последователи, логични и непротиворечиви и кореспондират с останалия кредитиран от този съдебен състав доказателствен материал по делото, безусловно подкрепящи се от него. От тях еднозначно се установяват съответните фактически обстоятелства, очертаващи фактическата обстановка по делото. Показанията му са лишени от тенденциозна насоченост във вреда или в полза на обвиняемата Т. Г. И. . По тези съображения съдът дава вяра на показанията му.

Първите показанията Н.И. Г. е дала през април 2021 г., като части от тях не представляват свидетелство за факти и обстоятелства, а могат да се приемат като „пледоария“ на Г. в защита на И. - напр. „И. няма юридическо образование и намирам, че същата в нито един момент и с нито едно действие съзнателно не е увредила ничии интереси, най-малко на собствените си деца, както и не е затаила истина пред надлежни органи“, което този съдебен състав не счита, че следва да анализира допълнително, но отбелязва, че посочените „адвокатски съждения“ на свидетеля Г. биха могли да бъдат отнесени към запазване на добрите комуникации между двете, предвид заявеното от Г. „Познавам лицето Т. И. от няколко години, като наш корпоративен клиент с търговски дружества“. В останалата и основна част на свидетелските си показания Г. е заявила „Аз изготвих предварителен договор с купувачите, клиентката извади съпътстващите документи за сделката...аз лично изготвих искането до СРС, като приложих писмени доказателства, сред които и задължителните декларации за имуществено състояние на малолетните лица. Ръководила съм се в попълването на декларациите от данните, които са ми

били известни, които съм видяла в документите...Не ми е било известно децата да имат други имоти и имущество...Декларациите за имуществено състояние на малолетно лице - на И.П. и К.П....са попълнени лично от мен и входирани...но подпис не съм полагала аз, а госпожа И.. Информацията, която съм посочила вътре, е била тази, която ми е била известна...не ми е било известно дали децата получават издръжка от своя баща, дали същата е доброволна или по съдебен акт, тъй като бащата не ми е известен и не е фигурирал в нито един документ. Дали той е изплащал издръжка на децата си под каквато и да е форма, не ми е било известно“. Съдът следва да приеме за достоверни тези й показания, доколкото няма конкретни доказателства, които да ги опровергават /няма конкретни доказателства за това Г. да е била наясно, че И. е затаила от нея конкретни факти, с оглед на което и Г., по дадените й от И. данни, попълнила и подала в СРС двете декларации, заедно с останалите документи към молбата, с искане за съдебно разрешение за продажба на имота/, независимо, че тези й показания демонстрират липса на нужния професионализъм като адвокат, защото в обратния случай би следвало да е направило впечатление на адв.Г., че документът за брак на И., който е бил приложен към молбата до СРС, показва, че този брак е прекратен през 2007 г., като фамилията на този бивш съпруг на И. е различна от тази на родените години по-късно нейни деца, които не носят и фамилията на майката, които обстоятелства обикновено се очаква да се изяснят от адвоката, когато това е от изключителна важност във връзка с конкретния правен въпрос за решаване и за конкретното образувано дело, за което е упълномощен.

Вторите показания на свидетеля Г. са от януари 2023 г. / т.е. почти две години след първите/, в които тя вече е заявила „Към онзи момент аз не познавах И....“, като съдът преценява най-малкото за несериозно, несъстоятелно и непрофесионално за адвокат твърдението на Г., че тъй като се съгласила в искането на И. да й съдейства за съдебно разрешение децата да се разпоредят с имота, я разпитала за децата и си помислила, че И. живее на семейни начала с друг мъж „евентуално баща на тези деца“ и „...въобще не съм предполагала, че тя има някакъв различен режим на децата, че е женена или развеждана или каквото и да било. Въобще не съм предполагала да питам за издръжка“, което може би Г. се опитва да отнесе към казаното от нея в началото на този й разпит, че й направило впечатление, че И. е бизнес дама, с възможности. Все в същия този адвокатско-непрофесионален стил Г. е казала и „Дори и да бях знаела, дори и да бях питала и да бях записала въпросната издръжка, съдът пак щеше да издаде разрешение...“ и „...в конкретния случай г-жа И. въобще не е чела декларациите.“ С оглед на така посоченото съдът не кредитира и горевизираните показания на Г.. В този разпит Г. е направила и твърдението „Не са ми давани указания или изрична информация относно попълването на декларациите в графа „Доходи“, „Аз й попълних документите, извиках И. да ги разпише и след това ги внесох в СРС“, като във връзка с последното настоящият съдебен състав посочва, че И. в обясненията си е заявила, че Г. с документите посетила работното й място,

където И. само ги подписала.

Относно обясненията на Т. Г. И., дадени в хода на съдебното следствие, съдът съобразява обстоятелството, че обясненията на обвиняемия следва да бъдат преценявани с оглед на тяхната логичност, последователност, убедителност и във връзка с останалия доказателствен материал, както и с оглед на тяхната природа - че освен доказателствено средство, представляват и средство за защита. Съгласно чл.55,ал.1 от НПК обвиняемият има право, ако желае, да дава такива обяснения, каквито намери за нужно, т.е. законодателят го е освободил от задължението да говори истината. Затова достоверността на обясненията на обвиняемия относно фактите от предмета на доказване следва да се оценява в светлината на всички други доказателства и доказателствени средства, възприети от съда. Този съдебен състав кредитира обясненията ѝ като обективни и непротиворечиви с останалия събран и кредитиран от съда доказателствен материал, в частта от тях, в която заявява, че: имала сключени два брака, приключили с развод - първият ѝ брак, от който нямала деца, бил сключен в България, вторият ѝ брак бил с гръцки гражданин, сключен и прекратен в чужбина, по гръцкото законодателство, от който брак има две деца, които след пристигането им в България, били регистрирани и като български граждани; със съпруга ѝ закупили на нейно име имот в гр.Враца, в близост до дома на родители ѝ, имотът бил реконструиран и преустроен с финансовото участие на съпруга ѝ; след раздялата със съпруга ѝ, но преди официалния им развод, тя и децата живеели в гр.София, под наем, предвид работата ѝ и тяхното обучение, двамата със съпруга ѝ уредили имуществените си отношения, въпросната къща в гр.Враца била прехвърлена в равни части на двете деца, със запазено за нея правото на ползване на този имот; тя решила да продаде къщата в гр.Враца и да закупи собствено жилище в гр.София, във връзка с което тя се свързала с адв.Г., с която се разбрали последната да извърши цялата процедура, във връзка с което адв.Г. ѝ представил списък с документи, които следва да се подготвят и тя /Т. Г. И./ лично и чрез съдействието на родителите си ги набавила и предала на адвоката, в т.ч. и за първия брак, но не и за втория; няма информация, която адв.Г. да ѝ е поискала и тя да не я е предоставила; не обсъждали с адв. Г. средствата за издръжка на децата и дали те получават такава от баща си, каквато всяко дете ежесечно получавало – по 1 000 евро, които се превеждали по банковата ѝ сметка; тя подписала декларациите по отношение на децата - предмет на това дело, в деня, в който адв.Г. пристигнала в местоработата ѝ в работно време с много документи, който също били подписани от нея.

Съдът не кредитира обясненията ѝ в долупосочените части от тях, намирайки ги за неубедителни, нелогични и житейски неиздържани и неприемливи, без опора и подкрепа от останалия доказателствен материал, на който този съдебен състав дава вяра, дадени с насока да оневини себе си,

а именно, че:

- вторият ѝ брак бил с гръцки гражданин, сключен и прекратен в

чужбина, по гръцкото законодателство, поради което и тези обстоятелства не били регистрирани в България – защото като български гражданин й е известно, че ЕСГРАОН поддържа данните за гражданската регистрация на физическите лица, от която система не са изключени българските граждани, сключили брак с чужд гражданин, в чужбина;

- тя не представила на адв.Г. документи за втория си брак, тъй като той не бил регистриран в България – защото няма значение къде е регистриран бракът, след като такъв брак е съществувал, който, независимо, че съпрузите са били от дълго време във фактическа раздяла, е бил официално прекратен на 17.09.2019 г., поради което и заявеното от нея “Във връзка с тази процедура не съм казвала нищо на никого, което да не е вярно“, е една формална декларация, доколкото не съобщаването на всички действително съществуващи факти, е пасивно създаване на невярна представа за действителността;

- информация за намерението й да осъществи така посочените сделки дала на втория си съпруг по телефона - защото същият е заявил категорично, че е разбрал от свой адвокат за продажбата на въпросния имот във гр.Враца едва след като сделката била осъществена;

- „Не мога да съм сигурна дали всички документи, във връзка със сделката, са били попълнени, когато адв.Г. ми е казала да подпиша ...аз съм ги подписала там, където тя ми е показала...не съм прочела съдържанието на нито един документ, само, просто така, ги отмятах...имала съм доверие на адв.Г.“ - съдът намира тези твърдения за единствено насочени в изграждане на защитна за себе си версия, не само, защото не могат да бъдат приети като верни за човек грамотен, образован, със собствен бизнес.

Независимо, че е известно, че дадените от Т. Г. И. предварителни обяснения нямат доказателствена стойност, съдът, единствено като индиция за случилото се, отбелязва, че в предоставените от нея такива, тя е посочила „...ангажирах адвокат по сделката в лицето на адв.Н.Г....Адвокатът ме уведоми, а и аз самата знаех и бях информирана, че следва, съобразно Семейен кодекс, за въпросната сделка да получа разрешение от съответния компетентен съд по настоящ адрес, който в конкретния случай е СРС“.

Предвид тези съображения и преценки съдът кредитира обясненията на Т. Г. И. само в конкретно посочената по-горе част от тях, тъй като в останалата им част, която настоящият съдебен състав аргументирано не кредитира, както беше отразено вече, те са в противоречие с действителната фактическа обстановка и събрания и кредитиран от съда доказателствен материал, подкрепящ същата.

В обобщение - съдът намира, че горепосочените доказателства, обсъдени поотделно и в своята съвкупност, на които този съдебен състав дава вяра, категорично установяват описаната фактическа обстановка в нейната пълнота и цялост, поради което изцяло основава на тях своите фактически изводи. По отношение на съществените обстоятелства от предмета на

доказване, значими за правилното решаване на делото, посочените доказателства, които съдът цени, са непротиворечиви и категорични, поради което не се налага и по-подробният им анализ на всяко едно от тях по отделно.

От правна страна:

Съдът, въз основа на горепосочения доказателствен материал, на който дава вяра, намира, че обвиняемата Т. Г. И. е осъществила от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл.290а от НК.

Престъплението по чл.290а от НК е престъпление против правосъдието, чийто обект е правосъдната дейност; то касае посегателства срещу вземането на правилни решения от органите на съдебната власт. Престъплението по [чл.290а от НК](#) е на формално извършване, с две форми на изпълнителното деяние: "потвърждаване на неистината" и "затаяване на истината". Писмената декларация, в която се потвърждава неистина или се затаява истина /в конкретния случай в двете декларации е затаена истината/, следва да е такава, че да може да попречи / да заблуди решаващия орган да вземе правилното решение по съответното дело. Т.е., изявленията в нея следва да касаят съществуването на делото и да могат да повлияят на компетентния орган при вземането на крайното решение по делото, т.е. по неговото същество. Субект на престъплението може да бъде всяко наказателно отговорно лице. Формата на вината е умисъл.

В случая по делото е безспорно доказано, че от обективна страна Т. Г. И. е извършила престъпление по чл.290а от НК, чрез посредствен извършител – адв.Г., тъй като последната не е знаела и предполагала, че Т. Г. И. затаява от нея факти, и така попълнила, по предоставени ѝ от Т. Г. И. данни и документи, два броя писмени декларации за имущество на малолетно дете - на И.П. ЕГН ***** и на К.П. ЕГН *****, които след подписването им от Т. Г. И., адв.Г. депозирала в СРС - Гражданско отделение, 84-ти състав, заедно с молба с вх. №2032616/12.12.2019 г. Т. Г. И. затаила истината в тези две писмени декларации за имущество на малолетно дете – относно финансовото състояние на двете си деца и получаваната от баща им издръжка, представени пред Софийски районен съд, като във всяка от тях, подадена от същата като родител и законен представител на всяко от двете деца, в графа „Доходи на семейството“, било посочено, че понастоящем единствено тя - Т. И., като родител, осигурява средствата за издръжка на семейството, състоящо се от 3 човека, а в действителност и И.П., и К.П., получавали издръжка от своя баща Й.П.. Това довело до издаване на съдебно решение на 31.12.2019 г. от СРС- 3 ГО-84 състав по образуваното гражданско

дело №72295/2019 г., с което съдът разрешил имотът /в гр.Враца, ул.“Минзухар“ №10, заедно със сградата в него/, притежаван от двете малолетни деца И.П. и К.П., действащи чрез майка си Т. Г. И. - като техен законен представител, да бъде продаден за 100 000 лева.

От субективна страна Т. Г. И. е извършила деянието умишлено – при форма на вина пряк умисъл – съзнавала е общественото опасния характер на деянието, предвиждала е неговите общественото опасни последици и е искала настъпването им.

Причините и условията за извършване на престъпното деяние са незачитане от Т. Г. И. на установения в страната правов ред.

Относно съображенията на упълномощения защитник на обвиняемата Т. Г. И. – адв.М., и на самата обвиняема, изложени в хода по същество на делото /в хода на съдебните прения/, този съдебен състав счита, че с оглед направения по-горе анализ на доказателствата по делото не се налага той да бъде повторен, във връзка с посочените от тях съображения.

По вида и размера на наказанието:

Съдът намери, че са налице всички предвидени от закона предпоставки за да бъде приложен чл.78а от НК. Т. Г. И. е пълнолетна, не е осъждана за престъпление от общ характер и не е освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, от деянието не са причинени имуществени вреди /които да са съставомерни/, не е налице никоя от визираните в чл.78а,ал.7 от НК хипотези на забрана за прилагане на чл.78а от НК, за това престъпление е предвидено наказание „лишаване от свобода“ до три години. С оглед на това съдът счита, че следва да я признае за виновна по повдигнатото ѝ обвинение, да я освободи от наказателна отговорност и да ѝ наложи административно наказание „глоба“, в размер на 1 000 лева, преценявайки, че този размер може да ѝ въздейства поправително и превъзпитателно към спазване на законите и ще се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

По разноските:

На основание чл.189,ал.3 от НПК съдът осъди Т. Г. И. да заплати по сметка на СДВР направените на досъдебното производство по делото разноси, в размер на 230,00 лева, като същата е уведомена, че се дължи и 5,00 лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, на основание чл.190,ал.2 от НПК.

Така мотивиран съдът постанови решението си.